

му се, че е орелъ. И кога си напълнялъ кошницата съ кукурякъ, искало му се да литне къмъ дома.

Каква радостъ! Не можалъ да забрави онѣзи ведре утрини.

Изпреварили слънцето, тѣ се катерятъ като кози по скалитѣ и бързатъ да напълнятъ кошници, та предъ изгревъ слънце да бждатъ по домове, кокошкитѣ да не видятъ кукуряка, защото види ли кокошка кукурякъ, тя престава да носи яйца...

Защо разказваше тия дреболии, никой недоумѣваше, а и самъ Павелъ може би не разбираше защо говори за кукуряка, ала въ душата му се редѣха споменитѣ отъ радостни дѣтски дни; тѣ се открояваха въ въображението му съ